

Nelze pochybovati, že toto prohlášení vychází z názoru, že jde o nájem, podléhající zákonu o ochraně náj., neboť jedině při takovém nájmu by byla dána možnost opětovného nastěhování se, kdežto porušení úmluvy, vztahující se na nechráněný nájem, by dalo nárok na obnovu nájmu jen, pokud by šlo o závazek smluvní zvlášť převzatý.

Poněvadž je jisté, že nešlo o nájem, který podléhá ochraně náj. a tedy podle zákona nárok na zpět uvedení do vyklizených místností není odůvodněný, je prohlášení žalovaného právně bezvýznamné a žaloba o ně se opírající neodůvodněná.

R o z h . n e j v . s o u d u 13. k v ě t n a 1932 Rv IV 228/31.

Dr. Kozák.

**Nárok na přiměřenou odměnu podle § 1168 obč. zák. přísluší podnikateli bez ohledu na stupeň viny objednatele. Nejde tu o náhradu ušlého zisku, nýbrž o dílčí odměnu zahrnutou v celkové odměně za provedení objednaného díla.**

Žalobce stavitel domáhal se na žalovaném zjednavším ho ku provedení stavby rodinného domku za úhrnnou částku 70.913 Kč zaplacení částky 5000 Kč (s 5% úroky od podání žaloby), kterýžto »minimální obnos« mu, jak v žalobě tvrdí, účtoval za plány, rozpočet, žádost o povolení stavby a škodu, jež mu vzešla obstaráním materiálu a na ušlém výdělku, a sice z toho důvodu, že se stavby sešlo, ježto žalovaný neměl na stavbu potřebných peněz.

Prvý soud na základě posudku znalce, který uznal, že žalobce má z důvodu odměny za vykonané práce i náhrady za ušlý zisk nárok na částku okrouhle 9000 Kč, žalobě na zaplacení 5000 Kč, s 5 proc. úroky od podání žaloby, t. j. od 12. března 1929 vyhověl a odsoudil žalovaného k náhradě útrat sporu v částce 1476 Kč 14 hal. do 14 dnů pod exekucí.

Odvolací soud na základě vlastního volného uvážení podle § 273 c. ř. s., hledě k posudku znaleckému a prohlédnuv plánek, rozpočet a povolení stavební, uznal pouze částku 1500 Kč za přiměřenou, odvolání proto částečně vyhověl a rozsudek v odpor vzatý změnil tak, že jest žalovaný povinen zaplatiti žalobci 1500 Kč s 5 proc. úroky od 12. března 1929 do 14 dnů pod exekucí, kdežto ohledně částky 3500 Kč s přísluš. žalobu zamítl, a uznal dále, že útraty obou stran a obou instancí se navzájem zrušují.

Nejvyšší soud k dovolání žalobce uznal takto p r á v e m, že jest žalovaný povinen zaplatiti žalobci do 14 dnů pod exekucí obnos 3500 Kč, s 5 proc. úroky ode dne 12. března 1929. V téže lhůtě a pod týmiž následky, nahrad' žalovaný žalobci na útratách řízení v první stolici 1270 Kč 10 hal., jako část útrat řízení v druhé stolici obnos 140 Kč 45 hal. a na útratách řízení dovolacího obnos 326 Kč 40 hal.

**Důvody:** S odvolacím soudem nelze souhlasiti (§ 503 č. 4 c. ř. s.); na souzený případ použití jest ustanovení šu 1168 o. z., podle něhož, sešlo-li s díla pro okolnosti nastalé u objednatele, má podnikatel nárok na smlouvenou, pokud se týče přiměřenou odměnu. Že sešlo s díla pro okolnosti nastalé u žalovaného, je zjištěno. Nárok na odměnu přísluší podnikateli bez ohledu na stupeň viny objednatele. Nelze dělit požadovanou částku na náhradu za plán, za rozpočet, opatření stavebního povolení, na náhradu za škodu a ušlý výdělek, čili, jak odvolací soud praví, za ušlý zisk. I když žalobce k odůvodnění svého nároku a požadované částky uvedl, zač v jednotlivostech částku 5000 Kč žádá, jde o odměnu za objednané dílo, jež zahrnuto bylo v rozpočtové úhrnkové sumě 70.913 Kč.

Podle posudku znalce náleželo by žalobci na odměně celkem na 9000 Kč. Žalobce před sporem požadoval v dopisech ze dne 26. ledna a 23. února 1929 částku 3504 Kč. Soud není vázán na posudek znalců a odchýlení se od něho výtku dovolatelovu podle § 503 č. 3. c. ř. s. neopodstatňuje. V souzeném případě je použití šu 273 c. ř. s. Usuzuje podle volného uvážení dovolací soud shledává onu částku, kterou žalobce požadoval před sporem, z požadované odměny za přiměřenou. Proto vyhověl částečně dovolání a změniv rozsudky nižších soudů uznal, jak shora ve výroku je uvedeno.

**Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 1. dubna 1932 č. j. R v 102/31/1.** Dr. Jar. Koutník.

#### K výkladu na §§ 1320 a 1326 ob. z. obč. a § 391 tr. z.

**Důvody nejv. soudu:** Podle § 1320 obč. zák. jest ten, kdo zvíře chová, práv z poškození nějaké osobě způsobeného tímto zvířetem, neprokáže-li, že se postaral o náležité opatření a dohled na zvíře. Povinnost chovatele zvířete k této náhradě, není závislou na trestní odpovědnosti podle § 391 tr. zák. ani na subjektivním názoru chovatele zvířete. Míru péče, kterou v této příčině jest vynaložiti, nutno posuzovati bez přepínání zásady o ručení, s rozumným zřetelem na hledisko praktického života. »Potřebným« opatřením rozumí se, jak vysvítá z materiálií k šu 1320 obč. zák. III. dílčí novely takové opatření zvířete, kteréž rozumným způsobem podle všeobecných ponětí se styku s lidmi, lze žádati a očekávati (srovnej též rozhodnutí čís. 681, 946, 1805, 2179 a 5008 Sb. n. s.). Zvíře má býti opatřeno tak, aby možnost škody byla podle pravidelného průběhu věcí nepravděpodobná. Je zjištěno, že pes žalovaného, jenž pobíhal volně v obchodě K. v L. byl, když běžel za pult, švagrovou žalovaného chycen za obojek, při čemž kousl žalobkyni, jež se k němu sehnula. Skutečnost